
Ágh István

BALASSI

Ha bölcső Magyarország:
koszorús ravatal,
ha a ravatal: nászágy,
a szél két emlője kibontva,

fűre döntetem, pünkösd havának
gyepére ontattam mint a vér,
itt a tavaszban most születik
szakállas fiad, Isten,

végeztetek volna velem amúgy,
megszabadultam, megszabadultam,
csizmámra lentről fölragyog a Duna,
megsarkalja ezüsttel, útnak indít.

most kezdődik a sehovase út,
túl a karokból vetett hurkon,
te katonád voltam Uram,
és az te seregedben jártam.

[1994]

Géczi János

[78. VESZPRÉMI NAPLEMENTE]

lantátirat

ébred és kél a nap
majd le is megy a versben
beszalad kiszalad
ismételgeti magát
morzsalékony és parázs
akár a kettészelt tojássárga

---

nincs módja másnak lenni
felkél és lemegy
kiszalad beszalad a versbe
hogymegmutassa a horizontot
annak a feszes vonalát
rézfényes sávját
előtte a ló lovast
a surlófényben vágázó
napszívú balassi bálintot

[1994]

Mizser Attila

NÉZET

mozdult
tenyerében
utcák vesztek el
könyvet zárt be
dalok potyogtak homlokából
a gógyi (jógikhoz hasonló)
türelemmel feszült
fagylaltgépek ütemét
képzelte valahol
a városban
és a mese
terül el ilyen
kéjesen ágyadban
lámpaoltás után
hisz
van aki a verebekben
hisz de a szobrok
legalább megmaradnak
mélyről induló böffenések
jelzik tudunk ám
csak a felhasználás
levegőbe harap

így feketedik meg
az ezüst
a bérházak elhajolnak
pár év után sípcsonton
rúgható az ég.

[1994]

Sárándi József

RESTAU-RÁCIÓ?

Értelme annak van –
vélelmed hiteles,
akárha szeles vagy,
akárha nem szeles.

Tévedtél? Istenem.
Botlott lóvátévőd.
ne izgasd föl magad.
Tégy úgy mint *azelőtt*.

Bizony bizony semmi
fedezet nincsen –,
ki megosztokodik
nemlétező kincsen.

Leányvár, 1993. IV. 9.

[1995]

NE NÉZZ HÁTRA

„Ne nézz hátra, jön a farkas!”
a lámpafény-szurdalta ködben rohanj
karmos bozóton keresztül
karok ág-erdejében
tüske tépje arcod
ijesszenek lápi lidércek
úszd át a folyót és
ne gondolj a piranhákkal
s hogy a túlsó parton
várnak már a hiénák
vájd a sziklába a körmöd
mászd meg a kék hegyeket
csak a csúcsot figyeld
a szakadékot soha
rohanj a parti fövényen
az esőmosta kockaköveken
denevérek barlangjában
a szélcibálta hídon keresztül
tülkölő autók közt
fagyökérbe kapaszkodj
de ne nézz hátra
mert mögötted a falka
vagy ha nem az hát az ordas emlékezet
nyúlnak már feléd a bizonytalanság
polip-csápjai
a hitetlenség láthatatlan indái
s megkötöznek mint
Gullivert a törpék
ha elérnek
hát ne állj meg
fuss rohanj
míg sírodon fű nem nő

---

gaz lány moha
és ne nézz hátra
ne nézz hátra soha

[1995]

Tóth László

ÁDÁM VISSZATÉR

(részlet)

Kis regény, a végére illesztett mottóval

Meghalt. Élt hatvannyolc évet. Amikor néhány nappal a halála előtt megkérdezték tőle, miért ő a(z ó)falusi citerazenekar köcsögtudása, így válaszolt:

– Mert ez olyan, kérem tisztelettel, mintha nagyokat kúrna az ember. Azt beszélnek róla, hogy amióta huszadik születésnapján eltemette tizennyolc éves feleségét, nem ért többet nőhöz.

Mottó: „Hajnal és éj közt örvények mélye tátong” (Borges).

Zene szól – mintha...

Zene szól – nem ismerni fel mi
de mintha könnyebb lenne az embernek lenni
attól hogy van s hullámai is mintha
a jövőből löknék őt most vissza
napjai komor szirtfokára
hogy továbbcsodorják onnan is már a
múltja felé zötyköli az embert e dallam
melyben egybeér a mondható és a mondhatatlan
melyben a mindenség ölt magára esztelen formát
a mindenség és a semmi
zene szól – mintha könnyebb lenne most lenni.

[1996]

Pohánka Erika

FÉLBEMARADT CSEREPEK

Görög Imre emlékének

Dália szirmán
hervad a gyűrött
ünnepi lélek.
Emberi törvény:
hirtelen elmegy
mind, aki végez
és haza indul a versed
alvó gyarmati úton.
Négysoros álmot
tornyoz a felhő.
Felveszi lábunk léptei hangját.
Szár az akáctövis...
Vérzik az árnyad...
Jön Radnóti a képen
– drót-feszülésen is
átvisz
titkos távoli tájra.
Félbemaradt cserepek
arcodból...

Balassagyarmat, 1995. jan.–febr.

[1996]

Hidasi József

ÉJSZAKA

Valóságunk
különös sokféleségében
a por és hamu
csak hull
vastagon belep
furcsa szél bogozza

---

a jelképeket
betonketrecek bűvös árnyékában
életre halálra kockázik
a nyerő éjszaka
neonfények hideg tengerében
béna kutyák bámulnak
a foltozott holdra
pusztaságok fölött
néma sáskák rajzanak
sorsához láncolva
mereng
Áve Máriát dudol
a kéregető szenvedés
ég és föld között landol
a pillanatnyi
szédülés

[1996]

Lidik Éva

EGY ASSZONY ÚTJA HAZAFELÉ

Egyedül vagyok a kéklő
januári délutánban.
Jégkristályos levegőt harapok
csókjaidtól forró számmal.
Emlékké fagyott az ujjaimra
hajadról a zúzmara.

Testem vinnyogva borzong
tölgyfa karod ölelésétől.
A hó csöndet roppant
gyöngye lábam alatt.
Már messze vagy agyamtól,
mint a reggeli kávé.

Hangom torkomba bénult,
és tekintetedtől jégcsap
zuhant lárva arcomra.
Mint egy fejbevert, sápadt,
veronai Júlia a télben,
Rómeómat keresem a szédülésben.

A nehéz szemű, álmos Nap
narancsos párát ásít
a földek fölé takarónak.
Rántok egyet az idő kantárján,
és visszafelé nyargalok
hazafelé a kapaszkodó délutánban.

[1996]

Galajda Judit

EGY ÉV KRÓNIKÁJA

Augusztus is elmúlt.
Az őszi esők
fakóra mostak bennem.
Télen
– hattyúnkat feledve –
leheletemmel
csonttá fagyott sirályokat
melengettem.

Az akác
mézrojtos ruhába bújt.
gesztenye ajzott virágai
ágaskodtak
– s én mikor bontok szirmot?
Nyár van
Újra
Szomjazlak.

[1996]

UTAK

ha hasonlat kellene mindenképpen
akkor én is csak az útnál kötnék ki
a végtelent megszövő hajszálkötegek
laza simulásánál
három szabó legények cipői kavarják
a meg nem ülepedő port
útkeresztezések titokzatos törpéi
a fülbe súgnak
erre vagy amarra valaki mindig tudja
s meg is mutatja szívesen
csak te nem tudhatod mert
gonosz törpék is vannak
akik visszaintenek az életnek
a varasodó sérelmeket mindig
felkaparják s gonosz ráncok ülnek
szájuk szegletében mosoly gyanánt
ők mutatják a legjobb tévutakat
melyeken mindazonáltal megélhető
a honnan hová őselménye
pikareszk regényhőssé avat a megszenvedett
táv talán nincs is különbség
menni kell tarisznyával a vállon
megéhezni és leheveredni
elforgatható jelzőtáblák tövében
esik jól igazán a pogácsa
az otthon hamuja fűszerezi ízét
s aztán egyre több elhagyott
útlehetőség után még vár egy mozdulat
a ronggyá szakadt szütyőt szépen
kell az utolsó bokorra akasztani

[1997]

Petróczi Éva

MIKSZÁTH-GYERMEKGYÁSZDAL

„A ló, a báránka és a nyúl” című novella margójára

Remekelt Rückert,
s Mahler karnagy úr,
de gyermekgyászdalba
jobb, ha nem tőlük borul
mind, aki nálunk
magzata-fosztott,
tépte öléből bárha halál,
vagy a bosszú, amely
gyilkol, mint a torokgyík.

„A ló, a báránka és a nyúl” –
Kétforintos, barna füzetke volt,
de mindörökre, múlhatatlanul
megtanított, sarját el hogyan siratozza,
kinek könnye a szó.

„A ló, a báránka és a nyúl” –
három kis, szomorú,
elszürkült szőrösömó,
de fullánkját veszítette
rajtuk, íme, a romlás.
Jánoska, hallod?
Apád az életbe visszadalolt.

[1997]